

סיפורו המופלא של הרב חננאל שררה

ההופעה התימנית האוטנטית, הקמת הקהילה השורשית בגדרה, תמיכתם האיתנה של גדולי ישראל והזכרונות מילדי תימן החטופים • הרב חננאל שררה, איש רב פעלים, בראיון מרתק על עברה של יהדות תימן, ההווה וגם העתיד • לבוש, מנהגים קדמוניים וסיפורים מרתקים של קהילה יהודית תוססת

26

שלמה גרינברג, בחדרי חרדים, ב' טבת תשע"ד 05/12/2013 02:05

תגיות:

[אותנטי](#) [קהילה](#) [לבוש](#) [שררה](#) [תימני](#)

 חננאל שררה תימנים קובי הר צבי

[וידאו: https://st1.bhol.co.il/mador_capsula_in_article.asp]

היה זה לפני למעלה מעשור. הגאון רבי חננאל שררה יצא מאחד מבתי המדרשות בירושלים בחול המועד פסח, כשהוא לבוש בפומבי ובגאון, במיטב המחלצות התימניות המסורתיות, כפי שהיה נהוג מקדמת דנא. מעין תרבוש, או בשמו התימני 'כופיה', כתונת פסים - וכפי שהיא מכונה אצל התימנים 'קמיץ', ובקיצור, הופעה תימנית אוטנטית מלאה.

לפתע, חוצה את הכביש אישה כבת ששים ופוסעת לכיוונו. "סליחה", היא נועצת בו את עיניה הקרועות לרווחה ושואלת, "אתה תימני?!"

"אכן", משיב הרב שררה.

האישה פרצה בבכי נסער.

"הזכרת לי בלבושך זה, את אבי זכרוננו לברכה שנהג ללבוש כדוגמתך". סיפרה. זיכרונות הילדות מהבית, צפו ועלו, והיא לא יכלה לעצור בעד פרץ רגשותיה.

כאשר הרב שרארה סיפר זאת להגר"מ ברנדסדורפר זצ"ל, מחבר שו"ת 'קנה בשם' וחבר בד"צ העדה החרדית, שהיה מעודד את נושא חידוש והשבת הלבוש התימני המסורתי לקדמותו, הפטיר קצרות: "אתה רואה? אמרתי לך"...

היעד: קהילה במסורת תימן

לא תמצאו הרבה תימנים כדוגמתו של הרב שרארה. יהודי תלמיד חכם אדוק, דובר אידיש רהוטה, תלמיד ישיבת 'קאשוי' האשכנזית בארה"ב, שהתחנך על אסכולת משנתה של סאטמר.

לפני שנים ספורות, ליווה עם ישראל למנוחות שניים מזקני חכמי תימן, גאוני וקדושי עולם, אדירי התורה רבי חיים כסאר זצ"ל ורבי יחיא אלשיך זצ"ל, שלמרות שלא התפרסמו דיים בארץ מאז עלו לכאן, רבים מגדולי הדור היו מרצים לפנייהם קושיות בלימוד, ואף היו שולחים אליהם אנשים הזקוקים לישועה וברכה.

בזכותם ועל שמם של הרבנים הנ"ל, קם ארגון "עץ חיים עטרת יחיא".

מטרתו של ארגון חשוב זה, אותו הקים הרב שרארה, הייתה ועודנה הקמת קהילה בדרך המקובלת מדורי דורות במסורת תימן המפורסמת, הנחשבת מהמדויקות ביותר בעם ישראל. "את חורבן היהדות שנוצר בארץ ישראל, על ידי פעולה מגמתית שגרמה להרס הקהילה המוחלט, בעקבות קלקולם הרוחני של בני הדור הצעיר, לא יכלו הרבנים הגאונים לסבול. הם בכו והצרו על כך כל ימיהם, והרבו להתפלל, כי תפארתה של תימן תשוב ותתנוצץ גם בארצנו".

בטרם יפרוש הרב שרארה, את סיפורו של הארגון, ויפרט את התזה התימנית שנתמכה בידי גדולי ישראל, נגד חורשי הרעה שביקשו להעבירם על הדת, הוא חוזר אחרנית אל הסיפורים המצמררים ששמע בבית אביו.

הסיפורים קולחים. השעון נע ומחוגיו אינם עוצרים לרגע. הוא נינוח ושליו בשעת שהוא שוטח לפנינו את המונולוג המיוחד והמטלטל שלו. קולו מונוטוני ומאופק. רק כשהוא מצטט את גדולי ישראל, או מתאר בצבעים חיים את מורשתה המפוארת של תימן, כדוגמת תיאור ליל ראש השנה או תפילת נעילה ביום כיפור, נראה אותו מתלהב ומדגים לנו את ההתבטאות או השירה והפיוט הרלוונטיים. גם אם יש בליבו על גורם כזה או אחר, הוא מעדיף לנצור את לשונו כדי שלא לפגוע באיש-אף אם מדובר בכאלו שהתאנו לו וניסו לטרפד את מאמציו ואף למוטט את מפעלו.

ילדי תימן

ומכאן לסיפור: מתברר, שאביו היה בין ילדי תימן החטופים, אך בשונה מאלפים אחרים, גורלו הסתיים למרבה המזל, באורח חיובי.

"סבא שלי עלה לארץ יחד עם בני משפחתו, בתקופת העלייה הגדולה של יהודי תימן, כאשר אבא היה ילד בן שלוש הוא לא חש בטוב. הם היו אז במחנה העולים בראש העין, וכמו כולם, הם שוכנו במעברות. המבנה היחידי שהיה שם זו המרפאה. סבא לקח את ילדו ובא אתו למרפאה, ושם, האחיות ה'רחמניות' עושי דברו של שלטון הרשע בארץ, שביקש להשמיד את יהדות תימן - בפרספקטיבה הרוחנית כמובן, הורו לו להשאיר את הילד עד למחרת, כדי 'לבדוק מה יש לו'. הייתה זו המגמה הידועה והמזימה המרושעת, שבאמצעותה הצליחה לנשל ולחטוף את הפעוטות מהוריהם ולהעבירם על דתם, תוך מסירתם לאימוץ במשפחות חילוניות".

"סבא היה תמים כמו כל התימנים, וסבר שזו הפרוצדורה הקבועה שנהוגה במדינה, ובשל כך הסכים להפקיד את ילדו בידי סגל המרפאה. כאשר הגיע למחרת לאסוף את הילד, נאמר לו, כי הילד הועבר למרפאה בבאר שבע. הם ציידו אותו בפתק המאשר כי הילד נשלח לבאר שבע, ובו צוינה גם הכתובת. סבא לא התעצל ויצא מיד לדרך. לא היה זה דבר של מה בכך עבור עולה חדש, בפרט בתנאי הדרך הרעועים של שנות החמישים. כאשר הגיע לשם, סוף סוף, הבהירו לו אנשי המרפאה בבאר שבע, כי לא הגיע אליהם ילד בשם כזה. כל הבירורים והניסיונות שערך במקום אודות הילד העלו חרס".

"לאוזני הסבא כבר גונבה השמועה מזמן, כי הציונים חוטפים ילדים. עד כה, היה סקפטי ופקפק בכך. 'מה זה פה, ג'ונגל?' דחה תמיד את בדלי השמועות הללו. הוא סרב להאמין שבארץ הקודש מתרחשים דברים כאלו. אבל כעת, כאשר לפתע חווה זאת על בשרו, הבין כי ככל הנראה, גורלו לא שפר עליו. אבל הוא לא היה בטלן. הוא שב לראש העין אל מחנה העולים, נחוש, מנוי וגמור עמו, להילחם ולהיאבק להשבת ילדו הקט".

"סבא מצא מוט ברזל, נטלו בידו ונכנס למרפאה. "הבו לי את ילדי", זעק בקול. אבל אף אחד מהרופאים והאחיות לא התייחס אליו. התימני עז הנפש, לא הסתפק במילים ובאמצעות המוט שבידו, החל להכות עד זוב דם על ימין ועל שמאל, כל מי שנקרה בדרכו... הרופאים המבועתים והחבולים, מיהרו להזמין את המשטרה שחשה למקום ועצרה את התוקף. הוא היה עשוי ללא חת ולא נבהל מהשוטרים, גם בעת שנלקח לחקירה.

"אני מזהיר אתכם", הטיח בפני חוקריו, "אם לא יוחזר הילד שלי, הסיפור הזה לא יגמר טוב"... מסתבר, כי 'בישראל, מבינים רק את שפת הכוח'. ואכן, מישוהו קלט כי עם התימני הזה לא מומלץ להסתבך, וכבר למחרת, הובא הפעוט אל אביו ב...תא המעצר".

הרב שרארה מספר עוד, כי לציונים היו שיטות חטיפה שונות. כך למשל, היו מסתובבים פעילים במכוניות, בין מחנות העולים וכאשר ראו ילד קטן צועד ברחוב, פתחו את החלון והציעו לו סוכריה. כאשר הזאטוט היה מתקרב לצעירים האדיבים, כשעיניו בורקות בעקבות הממתק שהוא עתיד לקבל, היו פותחים הללו את הדלת, מסתערים עליו ומכניסים אותו בכח אל המכונית לקול יללותיו וזעקותיו.

"במחנה כבר רווחה ההתראה לילדים, לבל יתקרבו למכוניות זרות ומנוכרות. "אם אתם רואים מכונית ובה אנשים חילונים קוראים לכם, פשוט תברחו, תתרחקו כמו מאש!" נהגו להזהיר את הקטנים.

והוא איננו מפריז. יש לו עדויות למכביר וסיפורים אישיים: "אבא סיפר, כי במו עיניו ראה כיצד עצרה פעם מכונית ליד איזה ילד ויושביה ניסו לפתותו להתקרב אליהם באמצעות הסוכרייה. ילד גדול שעבר במקום, שראה את הילד מתפתה ומתקרב, האיץ את פעמיו לכיוונו, כדי להתריע בפניו מפני המזימה, אך הוא איחר את המועד. הילד כבר נלפת בזרועותיהם החסונות של ה'קניבלים' הללו והוכנס אל הרכב. אבא שלי צפה בכך מרחוק וכבר לא היה סיפק בידו לעשות כלום. הוא רץ וסיפר לאבי הילד החטוף, כי בנו נחטף מהזירה. האב המסכן החל לדלוק אחרי הרכב, אך כמובן - לשווא. עד יום מותו, הוא לא זכה לראות את בנו שב אליו".

"במקרה אחר, ציין אבי בפניי את שמו של אדם מסוים מקרב משפחתנו, ושח לי, כי הלה נמצא בינותינו רק בזכות הערנות שלו - כלומר של אבי - שהצליח לסכל את חטיפתו מידי 'השובים הישראלים'".

כך הפכו האבות ל'פרימיטיביים'

לא זה המקום לפרט, את הדרכים שבהם השתמשו הישראלים כדי לנתק את הזיקה לדת בקרב התימנים. לדברי הרב שרארה, נוצר מצב שגם הצעירים שנתרו בחיק המשפחה, החלו לבוז וללעוג להוריהם, מחמת אווירת הכפירה ורוחות השמד שנשבו במדינה. בישראל, נפוצו שירים היתוליים נגד התימנים האדוקים, עד שגם הדור החדש, שנחשף ל'דלק' שהניע את גלגלי ההסתה הזו, בז לאבותיהם ה'גלותיים' והתבייש מהם. הלעג והקלס, לא היה רק מנת חלקם של הציבור החילוני והדתי לאומי.

לטענת הרב שרארה, גם הצעירים שזכו להגיע לעולם הישיבות, נהגו להתייחס לאבותיהם כ'פרימיטיביים' ו'גלותיים', בגלל השפעת הרחוב ואווירת הליצנות שפשתה אודותיהם, בפרט בכל הכרוך בצביונם, באופי לבושם, באורח חייהם וברבים ממנהגיהם, שאינם הולמים את הדור החדש ואת נוער ה'קדמה' - שלא היה אמון על המוטיבים הללו וביקש להפנות להם עורף ולהותירם כתרבות העבר. הדור הצעיר, לא ראה בזקניו, קשישי העדה את מורי הדרך שלהם. והמנהיגים לא ידעו איך להתמודד עם זה ואיך לאכול זאת.

הוא ממשיך ומשרטט את ה'תיאוריה', העורכת אנלוגיה בין תימן ליתר הקהילות בפזורה היהודית בעולם. "באירופה למשל, התמודדו גדולי הדור לאורך השנים, עם גזרות שונות על הדת, התורה והיהדות וטכסו

עצה ללא הרף כדי להתמודד עמן. מחד, החריבו הצוררים את תפארתנו, בתי כנסיות וישיבות, והעלו את הכורת על קהילות שלמות. מאידך, מנהיגי היהודים הצליחו לשקם, לייסד מחדש וליצור את החיים מחדש, וליהודים הדוויים והסחופים הייתה תקומה אחר תקומה".

"אבל בתימן, מאז שגלו אליה היהודים בזמן חורבן בית המקדש הראשון ועד לפני העלייה לארץ, בשנות החמישים, הכול היה סטאטי והם ישבו, פחות או יותר, על מי מנוחות ושלוותם לא הופרעה. מנהיגי היהודים בתימן, לא קיבלו מאבותיהם כל אמצעי 'בניה' ולא ידעו כיצד להתגונן ולפעול מול מצב של הרס הדת וחורבן הבית התימני, כי מעולם לא הורגלו להתמודד עם סיטואציה כזו. ולכן, הדור המבוגר ראה בעיניים כלות, כיצד הדור הצעיר מתרחק ממורשת אבות ולא היה לאל ידו להילחם ולעמוד בפרץ".

הרב שרארה החליט לפני כחמש עשרה שנה, להרים את הכפפה. הוא נועץ בזקני עדת תימן ובראשי ישיבות, ליטאים וחסידים, ואמר להם כי ברצונו להשיב את המסורת התימנית המפוארת, ולנסות להחדירה שוב בקרב הדור השלישי של יוצאי תימן. ההתלבטות הייתה רבה. לציבור התימני ברובו, כך לדברי הרב שרארה, אין עמוד שדרה יציב והוא נוטה לפנות לאן שהרוח נושבת.

הוא מספר, כי בתחילה התלבט האם כדאי להשקיע מאמצים בכיוון זה, אך הופתע מהחזק והמורל שנסכו בו הרבנים: "שאלתי את מארי חיים כסאר, הרב שעל שמו הארגון, האם נכונה המסורת שעזרא הסופר ע"ה, הציע ליהודי תימן לפני שעלה מבבל, לחבור אליו כדי לבנות את בית המקדש וכאשר מיאנו ודחו את ההצעה, קילל אותם שיהיו עניים ושכולם יבקשו להיות 'ראשים'? מארי חיים אישר את הדברים. ואז שאלתי אותו, אם רובצת עלינו קללתו של עזרא הסופר ע"ה, אז אולי מיותר להשקיע אנרגיות במשימה שעלולה שלא להצליח? אבל מארי חיים לא קיבל את היסוסי. הוא קבע כי 'בכל הנוגע ליהדות, אין ולא הייתה שום קללה, תעשה ותצליח בע"ה".

"כולם אמרו פה אחד, זה הדרך, לך עליה! מארי יחיא אלשיך, שגם על שמו קראתי את הארגון, הורה לי כצוואה כשדמעות בעיניו מספר פעמים בזה הלשון: "תאספו את היראים של יהדות תימן, תקימו אתם את הקהילה שתחזיר את הפאר של אבותינו, גם את הלבוש", מצטט הרב שרארה את הרב אלשיך, בהיגוי ובמבטא תימני עז.

"אתמול עוד חיללתי שבת"

הרב שרארה החל במלאכה. הוא החל לקבץ תלמידים ואברכים – יוצאי תימן הפזורים בערי הארץ, מסר להם שיעורים והרצאות, ארגן להם שבתות גיבוש וימי עיון, והפיח בהם מחדש את האחוזה ו'רוח הקרב' התימנית. הוא למד עמם ספרי מוסר כדוגמת 'מנורת המאור', הרצה בפניהם על 'אידישקייט', כיצד צריך להראות יהודי בן תורה וירא שמים, 'להוציא את הארס של העכנאי' – יצר הרע מקרבנו.

לרב שרארה נזקפות זכויות רבות בעקבות פעילותו זו. כך הוא מספר למשל, כי הצליח להוציא בחורים משיבות פושרות ואף דתיות לאומיות, ובזכותו הם התקבלו במיטב הישיבות החרדיות בארץ. רבים מהמנהגים שנשכחו החלו להשתרש מחדש. שוב נצפו אברכים הלובשים את הבגדים המסורתיים בשבתות ובמועדי ישראל, כפי שהיה נהוג בתימן. הרב שרארה הדגיש בכל שיחותיו, כי כיום, רק לאברכים נשואים ורק בימים שבהם לובשים בגדי שבת, יש מקום וטעם לשוב למסורת וללבוש את הבגדים הללו. כדי שלא ליצור אנטגוניזם ודחייה ציבורית לתופעה. וכמובן, לא פחות חשובה היא העובדה להקפיד על כל המסורת התימנית ולא רק זו הכרוכה בלבוש.

"אנחנו מאד זהירים בדברנו. מטפחים בבחורים את הצורך להשתוקק לדרכי הדור הקודם. אנו מדגישים בפניהם, שלא לעשות דברים חריגים, וכי יש לציית לראש הישיבה ולקבל מרותו ולא לסור כהוא זה מהליכותיה של הישיבה, כשמדובר בתלמידים כמובן. בכל הנוגע להם, הכול בעצם צריך להתמקד בתכני הפנימיות ולא בחיצוניות, שעלולה למשוך תגובות שליליות מיותרות".

"אחד מחברי הארגון", מספר הרב שרארה, "שהחליט ללבוש את הלבוש התימני, סיפר לי, כי ביום ראשון בהיר אחד, ניגש אליו יהודי חבוש כיפה, ומספר לו שאך אתמול עדיין חילל שבת. 'חלפתי ברכבי בעצם יום השבת, על פניך', שח הלה, 'וראיתי אותך בלבוש המסורתי והטלית, בדיוק כמו שסבי ז"ל היה הולך. דע לך שהמראה הזה לא נתן לי מנוחה כל יום השבת. ישבתי וחשבתי איך היה סבי הצדיק, ולעומת זאת איך אני נראה... והחלטתי לחזור בתשובה". היום, יהודי זה חובש את אחד מספסלי הישיבות בארץ ישראל ויש לו ילדים בתלמודי תורה.

הקהילה בגדרה

אך הרב שרארה איננו מסתפק בארגון זה והוא מקים קהילה של אברכים בגדרה, ששבה לשורשיה, כמנהג אבותיהם - מימים ימימה. הוא מפליג לתאר את אווירת השבת הקסומה למשל, שהייתה בבית הכנסת. זה החל בהתכנסות של החברים בערב שבת, לבושים במחלצות השבת התימניות, כדי ללמוד זוהר כהכנה לשבת. בפלג המנחה, בקיץ כמו בחורף, הם כבר קיבלו את השבת כנהוג בתימן. במהלך כל השבת הם חבשו בתפילות טליתות. באמצע ליל השבת, שוב חזרו לבית הכנסת על מנת ללמוד. התפילה בבוקר נמשכה בכל שבת לא פחות מחמש שעות, במתיקות ונעימות שאין לה אח ורע. כאשר חלק מהתפילה, הוא המנהג הקדום לתרגם את התפילה בפני הקהל. בצהרי השבת היו סדרי לימוד שונים. בקיצור, מעין עולם הבא.

"לבית הכנסת שלנו נקלעו אורחים רבים. פעם היה זה תימני שניחן ב'עצבים רופפים' והוא לא נמנה עם המרבים לשהות בין כתלי בית הכנסת, אך במקרה הזה הוא פשוט היה מהופנט. הלה הסכית לתפילה במשך חמש שעות ולא הוציא את השעון ולו פעם אחת. קבוצה חסידית שהתארכה בגדרה ובאה לבקר במקום, שפשפה עיניה כלא מאמינה ונסחפה אחר המראות: 'זה נדמה לנו כאילו אנו נמצאים פה בבית

כנסת של תנאים או אמוראים', הגדיר אחד מהם את תחושתו".

הקהילה הזו, הפכה למגדלור על פני הסביבה.

נהגי מוניות או סתם מכוניות, שצפו באברכי הקהילה צועדים ברחובה של עיר בשבת, עצרו ולא המשיכו בנסיעה, כל עוד האברכים היו באופק. כולל של בעלי תשובה הוקם בגדרה, רק מאלו שצפו באברכי הקהילה והחליטו לחזור בתשובה. יהודי תימני, שהתרחק מהתורה ומהמצוות, בגין מסע השמד שנכפה על יהדות תימן, נצר לאחד מגדולי רבני תימן שהיה שכן של בית הכנסת, האזין לקול שבקע באשמורת הבוקר של צפרא דשבתא מאומרי 'תפילת הקרבנות', הקולות פלסו להם דרך בליבו וגרמו לו לחזור בתשובה. גם אחיו חזר בתשובה, בהמשך הדרך בעקבותיו.

"באחד הימים, מספר הרב שרארה, "ביקש ממני אחד ממנהלי בתי הכנסת בגדרה שאשלח לו אברך 'שיכניס קדושה בבית הכנסת שלו'. קרי, יישא דברים בפניהם, ימסור שיעור וכדומה. הלה סבר, כי כאשר המתפללים שלו יראו את הלבוש המסורתי המיוחד, יחדיר הדבר בליבם עוד חיזוק ב'אידישקייט'. בתחילה ניסיתי לדחותו. אמרתי לו: הקהילה שלנו לא נודעה לצרכי מסחר ותפאורה. אבל הוא לא נרתע. הוא החווה לי על פאותיו ואמר לי: 'אתה רואה את זה? הייתי 'בהמה' בעבר. בזכות הקהילה שלכם התעוררתי וחזרתי בתשובה, כיום אני לומד חצי יום ועזבתי חלקית את העבודה, לצורך לימוד התורה. אז איך אתה דוחה אותי? כאן כבר לא יכולתי לעמוד מנגד".

הארגון, כמו הקהילה, היו כרוכים בהוצאות ונזקקו להם משאבים רבים. הרב שרארה יצא לחו"ל וכתת רגליו בין גבירים ובתי מדרשות. לא אחת נאלץ לישון בלילות על ספסלים בבתי המדרש, רועד מקור, בהעדר מקום לינה הולם. את חוסר הצלחתו בגיוס הכספים למען המטרה הנעלית הזו, הוא תולה בשלומיאליות גרידא. "ישראל נתבעים ונותנים" הוא מסנגר בחיך, "אבל החיסרון הוא בי שאינני יודע ליצור את ה'נתבעים'.

"על זה נאמר, הוא מוסיף פרפרת נאה, "וכי ימוך אחיך, ומטה ידו והחזקתו בו. ימו"ך ראשי תיבות, ישיבות, מניינים וכוללים".

תמיכה ללא סייג מגדולי ישראל

העדר התקצוב המתאים, גרם להתפוררות מסוימת של הקהילה, והרב שרארה נאלץ לעקור מהמקום ועלה לירושלים. חרף זאת, עדיין פועל גרעין תוסס שנותר בגדרה, מנסה לשמר את ההישגים הוותיקים. כמות התשבחות והקילוסים לה זכה הרב שרארה מכל גווני הקשת, יכולה להזין כתבה בפני עצמה.

הוא זכה להיות בן בית אצל הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל, שהעלה על נס את פעילות זו ורכש לה כבוד ויקר. הגרמ"י אף השתתף פעם בכינוס לאברכים בוגרי הארגון, ששקלו לעבור ולהתגורר יחדיו באחד הערים בארץ. הכינוס התקיים למחרת תשעה באב, ובמהלך משאו, הרחיב הגרמ"י בנושא ההסתפקות במועט. בין היתר אמר להם:

"אתמול אמרנו קינה על עשרה הרוגי מלכות. לכאורה קשה, למה באה הגזרה הזו? חלילה להרהר על מידותיו של הקב"ה! התשובה היא, כי הדור ההוא היה דור של ירידה ברוחניות, למרות התנאים הגדולים שחיו בה. באה איפוא למגינת לב הגזרה הקשה הזו ועצרה את ההתדרדרות. כך גם המצב בדורנו. רואים ירידה בלתי פוסקת ברוחניות, אבל בטוחני שהקהילה שלכם תעצור את הנסיגה הזו".

בהזדמנות אחרת, בא הגרמ"י לשאת דברים בערב שבת התאחדות שנערכה בבני ברק לבוגרי הארגון, כשהוא מצויד במגילת שיר השירים, בה נהג לקרוא בכל יום שישי. כאשר החל לשאת דברים, זלגו עיניו דמעות ואמר בפאתוס: "רואים על פני כל בן תורה שנמצא כאן, מצב של קדושה ואהבה לבורא עולם ובוודאי שהוא אוהב אתכם".

ואילו כאשר בחור תימני, חניך ישיבת פוניבז' ביקש לנסוע לראש השנה לגדרה, כדי להתפלל בקהילה התימנית של הרב שרארה, החליט משגיח הישיבה להתייעץ עם הגרמ"י, שהגיב ספונטנית: "בטח שצריך לאפשר לו, זו עוולה אם ימנעו זאת ממנו. הרי זו הקהילה שלו".

גם הגאון רבי יודל שפירא זצ"ל, גילה חיבה עזה ותמך בכל ליבו בארגון, ואף נהג להופיע בכינוסים ולשאת דברים. פעם בליל שבת, כאשר צפה בעשרות האברכים עטופים בטליתותיהם ומתפללים בקול ערב ובנוח התימני המקובל: 'מגן אבות בדברו', לא היה מסוגל לכבוש את התלהבותו, וצעק מעומק ליבו הנרגש אל החלל: 'צדיקים, צדיקים'.

בביקוריו של הרב שרארה בעיירה טאהש שבקנדה, אצל האדמו"ר מטאהש, הוא זכה ליחס וחיבה מופלגת, בגין הפעילות הזו. "בפעם הראשונה שביקרתי בטאהש, הייתי שם בשבת. תכננתי לצאת למונטריאול הסמוכה לצורך מגבית הכספים, אבל השהיתי את תכניתי לכמה ימים, כדי שאוכל להתבשם מניחוחו של הצדיק. באחד מימי השבוע, נכנסתי אל הקודש מלווה באחד מנכדיו. כאשר הלה סיפר לאדמו"ר על מפעלי הארגון שלנו, הוא התלהב מאד ופניו אורו באור יקרות, האדמו"ר שלף פנקס צ'קים ושאל אותי איך כותבים את שם הארגון באנגלית לצורך תרומה. 'אני רוצה לכתוב לך מהר, לפני שהגבאים יכנסו לכאן ויראו אותי כותב'."

בשבת לאחר מכן, כאשר הרב שרארה עבר לאחל שבת שלום לאדמו"ר לאחר התפילה, האדמו"ר קם לקראתו מהכיסא, בצעד נדיר וחריג, ואיחל לו בפנים מאירות 'שבת שלום ומבורך'. מאוחר יותר, כשהרב שרארה מבקש להפנות לאדמו"ר שאלות שונות שהתעוררו בקשר לארגון, הוא משגר אותן טלפונית, באמצעות הגאון רבי חיים יעקב גולדשטיין - תושב העיירה בעבר.

"הרב גולדשטיין חזר אלי מלא התפעלות. הוא אמר לי שהאדמו"ר משתדל מאד שלא להרחיב בתשובות לשאלות לפני תפילת שחרית, ולא משנה טיב הנושא. אולם כשהציג את שאלותי החל האדמו"ר לחייך והשיב לו בנינוחות ובהרחבה, כאילו יש לו את כל הזמן שבעולם. במקרה אחר, ביקשתי מהרב גולדשטיין שיגיע לארץ ישראל על מנת לחזק את בחורינו. הוא השתמט וסירב לצאת לדרך הארוכה. הצעתי לו שישאל את האדמו"ר אם לנסוע או לא. כאשר האדמו"ר שמע את צדדי השאלה, ניתר ממקומו והשיב: 'ודאי, מה השאלה, בטח שתיסע. הפעילות שלו יכולה להביא את המשיח!'"

לקבלת פנים חמה ונלהבת, זכה גם אצל הגרי"ש אלישיב זצ"ל, היה זה כאשר הרב שרארה הגיע מלווה בתלמידי הישיבה חניכי הארגון, למקום מנוחתו של הגרי"ש בתקופת בין הזמנים ביישוב טלז סטון, בשנים קדומות. מששמע הגרי"ש על הקבוצה הזו, הודיע שהוא חורג ממנהגו ואותם הוא יקבל.

"הגרי"ש חיזק אותי מאד. שאלתי אותו לגבי הלבוש והוא עודדני. ציינתי בפניו, כי המהלך הזה עורר התנגדות עזה בקרב גורמים מסוימים, שטוענים כי אין טעם ומקום להחזיר בימינו את התרבות הקדומה הזו. אבל הגרי"ש התקומם וחרץ: 'בוודאי שצריך להחזיר את הלבוש גם לזמננו!'"

גם הגרמ"א פריינד זצ"ל, גאב"ד העדה החרדית, לא חדל להתפעל כשראה את הרב שרארה ובוגריו בלבוש המסורתי. כאשר הבחין בהם פעם, בעת שמחת בית השואבה, הביט אליהם בהערצה מושבעת ובעיניים בורקות, מחא כף אל כף ופתח בתשואות לקול ריקודיהם.

"בעת ביקורו של האדמו"ר ה'ברך משה' מסאטמר זצ"ל, בירושלים, הגיע האדמו"ר אל הגרמ"א בשבת אחר התפילה, כדי לערוך קידוש במעונו. נכחתי גם במקום. כאשר הגרמ"א יצא ללוותו, הבחין בי. הוא סקר אותי ממושכות מכף רגל ועד ראש. דוק של חיוך וארשת של קורת רוח נמסכו בפניו. הגבאי מחזיק בשתי ידי, תומך בו במהלך הפסיעות, הוא כבר חלף על פני ועדיין מסב ראשו אחורנית אלי ומתבונן... ומתבונן... ולא יודע שבעה..."

כמו כן, אף הגר"מ ברנסדורפר זצ"ל חיבב והוקיר מאד את כל פעילות הארגון הקדוש, וביקר בכינוסי הארגון מספר פעמים וחזיקם בדיבוריו הנלהבים. "כמעט כל עת שנכנסנו אצלו היה אומר לנו: "זאג זיי, זיי זאלן גיין מיט'ן לבוש" (תגיד להם שילכו עם הלבוש) כי 'אין דבר ששומר על היהדות ומחזק, כלבושי ישראל'. בהזדמנויות אחרות, כשבאו החברים לבקרו, השאלה הראשונה ששאל אותם. איפה הלבוש?"

הרב שרארה מסכם את תפישת העולם של הארגון ואת האג'נדה שלו, שהצליחה ליצור עד היום מהפכה רוחנית אדירה: "כפי אשר ציונו גדולי הרבנים זצ"ל- הרי ענין זה, עתיד לעורר הרבה לבבות נרדמים של יהודים רחוקים מתורה ומצוות, שכאשר יראו שאחרי עשרות שנים של קלקול הדור הצעיר, פתאום קמים כמה יהודים בני תורה ומקימים קהילה בדרך שהלכו סבותיהם, זה יצית את הניצוץ בליבם של הרחוקים מהיהדות ויגרום לתהליך של חזרה בתשובה".

מצטרפים עכשיו לערוץ הטלגרם של בחדרי חרדים ונשארים מעודכנים כל הזמן >>

24/6: רוצים להישאר מעודכנים? הצטרפו לעדכוני החדשות בווטסאפ של 'בחדרי'

[וידאו: https://st1.bhol.co.il/Ad1Link_show.asp?

[LocationId=2&Catid=1073&Scatid=1076&Articleid=747396&IsAbroud=0

[וידאו: <images/pixel/pixel.gif>]

[מפת אתר](#) [חזרו למעלה](#) [צור קשר](#) [חזרה למסלולי מתימן יבוא](#)

זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן

תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.

[תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן](#)

[להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631](#)

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים [שלחו הודעה](#). אפשר גם בווטסאפ [054-2254768](tel:054-2254768)

[מתימן יבוא](#) הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: [02-5812531](tel:02-5812531) דוא"ל: mtyavo@gmail.com email: mtyavo@gmail.com פקס: 077-

4448207 חשבון בנק הדאר: 4874867

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com email:

לייבסיטי - בניית אתרים